

други сички предмети ся преподаваха по влашскн языкъ.

Най много ме порази това, че 10,000 Българе боладжии, търговци купци и ремесленници въ тоя полу-Европейски градъ, нематъ не само едно народно училище за дѣца си, но даже и една църквица, въ коя да слушаатъ Богослужение си по Словянскы (старо-Български) языкъ. Азъ много пхти прекорявахъ Неновича и други, съ колко ся бѣхъ опозналъ Българе за такова хладнокровіе или немаренъе на Букурещски жители Българи. За да ги прикарамъ да почувствуватъ необходимостъ за своя народна писменность, туряхъ имъ въ примѣръ Сърбовъ. « Погледнете, имъ казвахъ, по всички Венгерски градове; едвамъ що се въ кои н да ю отъ тѣхъ заведатъ до 15 или 20 търговски Сърбски домочадія тосъ часъ църквицѣ си устрояватъ, и Священника и маленка школъ при църкви, а въ школъ и Катихизисъ и други полезны за дѣца си книжки на простосърбски языкъ - Пытамъ ги накакъвъ языкъ ся преписвате съ задунавскы свои роднины? — « На Гръчки. » Негли всякой изъ тѣхъ знае Гръчки. ? — « Намирася кои да му го преведятъ и истолкуватъ. » Но ако има въ писмо некои семейни отношенія за кои не трѣба да знай чуждъ човѣкъ? На това си прималчаха!

Твърдѣ малко се показаха люде, кои да чувствуватъ крайна необходимостъ въ народной имъ грамотности. Такива изъ търговско число, азъ намѣрихъ Ивана Добрева (бакалоглу), братья